

Иван Вазов

Дизраели

„В България клане и сеч! –
вестяват някои газети,
но аз ви давам честна реч,
че туй са клевети, навети:
отдавна ние знаем веч
журналите какво са цвете.

Лъжа е чиста, уж че там
секат народа без пощада,
че от три месеца насам
май много от ножа пада!
От Елиота¹ точно знам:
въз Портата е туй набяда!

Не крия тук, че има (ах!)
и две-три села изгоряли,
но турци да бедим е грях,
че туй да сторят са желали:
знам точно, че огъня в тях
сами са българите туряли!

А за жените? Може, да...
към тях са слаби османлийте;
но и журналите всегда
държат за капитал лъжите
и тез безброй моми, деца
в колоните им са убити!“

Тъй нагло лордът с хладен вид
министерската реч си каза –
и тих, циничен, зверовит,
блъвна си страшната омраза
към нас и лъжейки без стид,
очите на света замаза.

Но, о, афронт! На туй протест
от хиляди места се дава
и после таз гръмовна вест
лъжлив пред цял свят лордът става.
О, Английо, защо ли днес
бездушен жид те управлява?

1876, август

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова и Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4349>]